

יוסף זוסדי ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דרחה" (בהשתתפות כולל "חוני המעל"י)
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י"ז סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

שבת כג' סיון ה-תשפ"ד
פרשה: שלח לך
הפטרה: וישלח יהושע
שבת מברכין
 ראש חודש תמוז ביום שבת
 וראשון המולד ביום שבת
 בשעה: 13:09 ו - 10 חלקים

הדלקת נרות - 19:32
צאת השבת - 20:25
ר"ת: 21:21

הדלקת נרות בשבת הבאה **19:32**

זרח	שלח לך
4:16 <	4:13 <
4:23 <	4:20 <
5:41 <	5:39 <
12:48 <	12:47 <
13:23 <	13:22 <
19:54 <	19:54 <

לחם הקיום
 בתורה נאמר "ואתם אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם" ארץ-ישראל דרושה ונחוצה לנו כל יום, כאילו הייתה לחם שאי אפשר להתקיים בלעדיו. לכן אסור לנו להתחשב בקשיים ובמכשולים, יהיו אשר יהיו.

העלון לרפואת
 מנשה בר דוד וברוריה
 מרת אחוה דינה בת רחל
 ולע"ג חמי"ר שלום בר שמחה ז"ל
 חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרופא הקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"מות וחיים ביד הלשון"

בפרשתינו עדים אנו לכח ההרס הנורא הטמון בלשון. צא ולמד מה המיטו המרגלים על עצמם ועל העם כולו. אבל יש בלשון גם כח נפלא להטיב. תלמוד תורה, ברכות ותפילה, והקדמת שלום והשכנת שלום, הכל בכח הדיבור, לא זו בלבד, אמר רבינו הבן איש חי זצ"ל אמנם גם בדברים אחרים מצינו כח להיטיב ולהרע: האש מחממת ושורפת, המים מצמיחים וגורפים, ועוד. אבל בהם, אם אירע קלקול מחמתם, התיקון הוא בדבר אחר. למשל: אש השורפת ומכלה, שופכים עליה מים לכבותה. מים ששוטפים ומציפים, סוכרים אותם באבנים. אבל בדיבור, אם הוא משחית וגורם נזק, תיקונו הוא בדיבור עצמו. הפוגע בחבריו בדיבורו, ילך ויפייסם בדיבורו. המערער שלום בית בדיבורו, ירבה שלום ואהבה בדיבורו. המדבר דיבורים אסורים, ירבה בתפילה ובדברי תורה. ככתוב: "מרפא לשון עין חיים", היא התורה.

וכבר משלו על כך תז"ל משל. למלך שחלה, והוצרך לשתות חלב לביאה, ומי יוכל לחלוב לביאה. הלך אדם אחד ונתן לה לטרוף בכל יום מלה, עד שהרשתה לו להתקרב אליה ולהשיג את חלבה. בדרכו תורה, התחילו איבריו לריב. היד התפארה לאמר שהיא שחלבה, הרגלים אמרו שהם שניגשו, העינים והאזנים, כל אחד טען לבכורה. רק הלשון שתקה ואמרה: עוד נראה מי העיקר. כשבא אל המלך, אמר: "הבאתי לך חלב כלבה". קצף המלך, והורה להרגו. בכו כל האיברים. אמרה להם הלשון: היכן חכמתכם? אמרו לה: את מלכינו, הושיענו. אמרה: בן אעשה. שב ואמר למלך: "למה תגמול לי רעה תחת טובה, שסיכנתי נפשי להביא לך חלב זה". אמר המלך: "התקלסת בי והבאת לי חלב כלבה, ולא אכעס? אמר לו: "חי נפשי, חלב לביאה הוא, אלא שבמקומנו קוראים לה כלבה. אדרבה, יבחנהו הרופאים ויאמרו". בחנהו הרופאים ואישרו את דבריו, והמלך העשירו עושר גדול.

רואים אנו, שהדיבור נתקן על ידי דיבור אחר. הבה נרבה בדברי תורה, בתפילה בכוונה ובריציני ופיוס חברים, ובכך נתקן את כל המאי הלשון.

"סופו של הזיר" ה' *Amor for Zion*

הוא טמן ראשו בידיו ובכה בקול, נחלי דמע זלגו מעיניו, על לחייו ועל בגדיו, והוא הניח להן לזלוג ללא מעצור, מתאבל על מותם הקרב של רבבות יהודים תמימים וזכים.

ולפתע חש יד נוגעת בכתפו, הוא הרים את ראשו, מולו עמד איש זקן, הדור במראהו ובלבושו.

"מה לך ידידי?" שאל האיש, "מדוע תבכה?" ובטרם היה סיפק בידי רבי משה להשיב, המשיך האיש בדבריו, "אם ירא אלקים אתה, מדוע נטשת את עמך ואת נחלתך?"

ליבו של רבי משה החסיר פעימה, באחת הבין, כי העומד מולו אינו אלא אליהו הנביא, אשר נשלח משמים, לעמוד לימין ישראל, שאם לא כן, הכיצד הוא יודע על הגזירה המתרגשת ובאה?

"וכי מה אוכל לעשות?" פירש רבי משה ידיו לצדדים, "הלא בעיני ראיתי את הדמות המתייצבת בחדרו של הסולטן, איני יודע אם כישוף הוא זה, או שמא השטן בכבודו ובעצמו, אולם את הנעשה אין להשיב...".

בת שחוק עלתה על פניו של אליהו הנביא, "לא מיניה ולא מקצתיה", אמר. "אני אעמיד את הסולטן על טעותו, בעוד שעה קלה אתייצב בגן הארמון, היכנס אל חדר משכבו ומסור לו, כי אליהו, נביאם של היהודים. רוצה לראותו, רק זאת אמור לו, שיטבול במי המעיין שבחצר ויחליף בגדיו..."

רבי משה פעל מבלי לחשוב, הוא עלה על הסוס, הדהיר אותו חזרה אל הארמון ועלה אל חדר השינה. השומר הניח לו להיכנס פנימה מיד.

"אדוני הסולטן", לחש רבי משה לעבר הסולטן המתהפך במיטתו, "אליהו, נביאנו, מבקש לראותך".

הסולטן התיישב באחת, הוא שמע רבות על נביאם של היהודים, עתה יזכה לראותו, "עליך לצאת אל הגן, לטבול במעיין ולהחליף שמלותיך", לחש רבי משה, והסולטן הנהן בהסכמה.

רגעים ספורים לאחר מכן כבר עלה הסולטן מן המעיין הנובע שבחצר, מחפש בעיניו אחר דמותו של הנביא.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Amor for Zion" פתוח בימים: א - ה ...פלא... 052-5079555

שיעורי לווין
 לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנוים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

Amor for Zion

"שלח לך אנשים..."

ויש מפרשים "שלח לך" - לתועלתך... וכן כל לשון "לך" שבתורה. והתועלת היתה שנתארכו ימיו של משה כל ימי המדבר, שאלמלא חטאם היו נכנסים לארץ מיד, ואי אפשר למשה ליכנס, שכבר נגזר עליו שלא יבוא אל הארץ.

"וְגַם זָבַת חֶלֶב וְדִבְשָׁה הִיא זֹה פְרִיָהּ..."

המרגלים, שבאו לספר בגנותה של הארץ ולהכביד את לב ישראל, מה ראו לספר בשבחה ולומר "וגם זבת חלב ודבש היא וגו'?" אלא שבימים ההם, שעה שהיו באים לצור על עיר גיבורים, היה עיקרו של המצור במניעת כל אספקת מזון מבחוץ, שעל ידי כך מרעיבים את יושבי העיר ומביאים אותם לידי כניעה. וכאן, לכך נתכונו המרגלים: לא זו בלבד שיושבי הארץ גיבורים הם - "עו העם היושב בארץ..." לא נוכל לעלות אל העם הזה", אלא שאף במצור לא נוכל להם, אי אפשר להרעיבם, שכן "זבת חלב ודבש היא".

בדבריהם אלה "וגם זבת חלב ודבש היא וזה פריה" לא נתכונו אלא לחזק את שאמרו "אפס כי עו העם היושב בארץ" - שהעם היושב שם כולם גיבורים, ואין לנצחם. וראיה לכך: וגם זבת חלב ודבש היא", הארץ מלאה כל טוב ו"עמלק יושב בארץ הנגב, והחתי והיבוסים והאמורים יושב בהר, והכנעני יושב על הים על יד הירדן", ושכנים אלה ודאי ובוודאי רוצים לכבוש ארץ טובה ושמנה זו: ואם אינם עושים כך - הרי זה רק משום "כי עו העם היושב בארץ".

"כי לוזמנו זם סר צלם מעליהן..."

על המן נאמר "וחם השמש ונמס" - שעם זריחת השמש נמס המן. ומשרצו להרגיע את בני ישראל ולהסיר מהם את הפחד שהטילו עליהם המרגלים בדבריהם על כוחם של יושבי הארץ, נקטו יהושע וכלב דרך משל ואמרו: "ואתם אל תיראו

את עם הארץ", לשוא פחדכם "כי לחמנו הם", דומים ללחם שלנו, למן - "סר צלם מעליהם" - כמן הזה, שאם יסור הצל ממנו וזרחו עליו השמש ונמס, כך סר מעליהם צלו של הקב"ה והם ימסו כדונג מפני האש.

"ארץ אוכלת יושביה..."

"בכל מקום שעברנו מצאנו קוברי מתים" (רש"י) מנהג נהגו הכנענים הקדומים, שלא היו קוברים את המת מיד, אלא מחזיקים אותו בארון עד שמת איש חשוב, ורק אז היו קוברים את כל המתים שנצטברו, שתהא זכותו מגנה עליהם, והוא נוטלם עמו לגן עדן. ובכך מתחזרת טענת המרגלים: "ארץ אוכלת יושביה היא": שכן כדברי חז"ל (סוטה לה, וכן מובא ברש"י) באותו יום מת איוב, וביחד עמו, כאדם חשוב, קברו גם את שאר המתים. אבל המרגלים, משראו מתים רבים כל כך מובאים לקבורה, היו סבורים, שכולם מתי יום אחד הם, שרבה שם התמותה כל כך.

"ויכרתו משם זמורה אוזת ואשכול ענבים אוזר וישארו במוט בשנים"

מפני מה, יש לתמוה, נשאו המרגלים את אשכול הענבים והזמורה, דוקא "בשנים"? בספר "מלא העומר" לרבי אריה ליב צינץ זצ"ל, ביאר זאת על פי דברי המדרש שאומר כי המרגלים שהילכו לדבר מצוה, תרו בדרך הילוכם גם ביום השבת, ולא חשו לאיסור תחומין.

ונשאלת איפוא השאלה: בשלמא לעבור על איסור תחומין, ראו המרגלים היתר לעצמם בשעה חשובה כל כך, שכן אין איסור תחומין אלא מדרבנן. ברם על איסור טלטול משאו בשבת, שזוהו איסור מן התורה, כיצד התירו המרגלים לעצמם?

ועל כך בא הכתוב ליישב ולומר: "וישארו במוט בשנים". וכבר קיימא לן בהלכות שבת כי "שנים שעשאוה פטורים". וממילא נזהרו המרגלים ולא עברו על איסור טלטול משא, שהוא מן התורה...

הלכות וחינוך

דיני הפלגה בספינה ויציאה לדרך רחוקה קודם השבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

יציאה להפלגה בספינה ביום קודם השבת

א. הכמינו ז"ל אסרו לצאת להפליג בספינה בתוך שלשה ימים קודם השבת. ודכותינו הראשונים נחלקו בטעם האיסור בזה, ולדעת הרי"ף והרמב"ם ומרן השלחן ערוך, טעם האיסור הוא משום ביטול מצות עונג שבת, מחמת שהמפליג בספינה בים כשהוא בתוך שלשת הימים הראשונים להפלגתו הרי הוא נעשה חולה מחמת שהספינה מתנועעת ומחמת מליחות מי הים, ויש לו צער ובלבול והקאות, (מחלת הים), ורק לאחר שלשה ימים חוזרת רוחו אליו ומבריא מחולי זה. ולהלן נבאר בס"ד את פרטי הדינים השייכים להפלגה בספינה כשמפליגה גם בשבת, לענין תחום שבת, ולענין שאר איסורים הנובעים מחמת כן.

יציאה להפלגה בספינה בנהר קודם השבת

ב. לפי האמור לעיל, שמה שאסרו הכמים להפליג בספינה שלשה ימים קודם השבת הוא מחמת ביטול מצות עונג שבת, כתבו הרמב"ם והשלחן ערוך, שאיסור זה אינו אלא כשמפליג בספינה בים שמימיו מלוחים, אבל המפליג בספינה בנהרות שמימיהם מתוקים, רשאי להפליג אפילו בערב שבת, מפני שמחלת הים אינה באה אלא מחמת מליחות מי הים, בצירוף עם תנועות הספינה, ובנהרות אין הדבר מצוי שהמפליג בהם יחלה במחלת הים.

אבל אם מפליג בים שמימיו מלוחים, אפילו אם מפליג בספינה השייכת לגוים, ורב החובל והמלחים הם גוים, ורוב הנוסעים בה הם גוים, ואינה מפליגה לצורך היהודים המעטים שבתוכה, וגם אין להוש שמא יצטרך היהודי לעשות מלאכה בשבת מחמת חשש פקוח נפש, אין להקל כל שהוא בתוך שלשה ימים קודם השבת. ויש מהאשכנזים שנהגו להקל בזה כשנתקיימו כל התנאים הנ"ל, ואין למחות בידם, מפני שיש להם על מה שיסמוכו. ומכל מקום אף למנהגם אין להקל אלא כשיוצא להפליג בספינה לצורך פרנסה וכיוצא בזה, אבל כשיוצא לשם טיול יש להחמיר בזה אף למנהג האשכנזים.

ומכל מקום אדם שהוא רגיל בנסיעה בספינות, ומחמת כן יודע בודאות שלא יחלה במחלת הים כלל אפילו אם יפליג סמוך לשבת, והיא ספינה השייכת לגוים, ורוב הנוסעים בה הם גוים, ורב החובל והמלחים הם גוים העושים מלאכה לצורך רוב הנוסעים הגוים, וגם אין להוש שמא יצטרך היהודי לעשות מלאכה בשבת מחמת חשש פקוח נפש, יש להקל אפילו כשמפליגה בים שמימיו מלוחים, ואפילו בערב שבת.

ומאידך, מי שחושש שמא יחלה במחלת הים אפילו אם יפליג בספינה יותר משלשה ימים קודם השבת, אף על פי כן רשאי להפליג בספינה כל שהוא יותר משלשה ימים קודם השבת.

ויש להעיר בזה, שלפי המציאות בזמנינו, ברוב הספינות כמעט אי אפשר להיות בתוכם בשבת בלא שיחלל את השבת, מחמת שיש בהם דלתות הנפתחות ונסגרות על ידי פעולה חשמלית, וכן ברזים ותאי שירותים הפועלים באמצעות חשמל וכו', ובודאי שאסור בהחלט לנסוע בספינות כאלו אפילו כשיוצא לדרך מיום ראשון.

חינוך וחינוך

עונב תעווב עמו

במשך שנה תמימה למד נער קדחני מפי מורה מיוחד את המפסיר אשר יקרא בשבת, עם הגיעו לגיל המצוות. וכשהגיעה השבת החגיגית והנער נקרא לעלות למפסיר, עלה גם המורה ועמד לידו, כדי לעודדו ולהלצו מן המיצר בשעת הצורך. יפה הוא עושה, העיר אחר מבאי בית הכנסת, שכן בזה הוא מקיים דברי חכמים במסכת בבא קמא: יבוא בעל השור ויעמוד אצל שורו...